

СЕРГЕЙ ГЕРДЖИКОВ

НЕГОВАНСКОТО ЖДРЕЛО

chitanka.info

Този път от село Емен се издигаме над ждрелото. Ниско долу, при чешмата и паркинга, остава старта на екопътеката, само на километър след селото. Търновското село Емен се намира на малко отклонение (около 8 км) от шосето София — Велико Търново, на 20-тина километра западно от Велико Търново, при с. Балван.

Слизаме през малка горичка и се озоваваме на пътеката, чиято тънка лента опасва скалния гребен на ждрелото. От пътеката отвесно се спускат белите скали на ждрелото, а на дъното се вие, пени и играе река Негованка.

* * *

Негованска екопътека е навярно една от най-старите екопътеки в България. Тя е внушителна и напомня уестърните и филмите с Индиана Джоунс — диво и екстремно място, дълбок каньон. А над каньона — висящи дървени мостове, почти като висящите въжени мостове от приключенските трилъри.

Само че сега вече по тези мостове не можеш да изпиташ тръпка — те не се поддържат и преминаването е забранено, очевидно поради смъртоносна опасност да се срутят под краката ти.

А само преди няколко години преминавахме на десетки метри над реката със затаен дъх и ликувайки. Тук над бездната буквално висят сковани от дървета мостове с парапети, по които преминавахме и спирахме точно над бушуващата вода. Един се преминава в едната посока, следващия — в обратната, или както избереш да преминеш покрай двата ръба на пропастта. Сега тази тръпка я няма, но остава тръпката на великолепната панорама, докато следваш лентата на пътеката над ждрелото, а после се спускаш в гората към долината след езерото.

Езерото, по-точно част от него, се вижда отгоре като дълбока тиха вода, в която се спуска бурен водопад, ускорен от тясното каменно корито на реката. Можеш да стоиш над тази гледка, забравил всичко друго, и да я попиваш със сетивата и с цялото си тяло.

* * *

„Река Негованка, десен приток на р. Росица, образува живописен пролом, известен с името Еменски каньон. Над петдесетметровите отвеси, венци, ниши, сводове, водопади, пещери и др. са изненадваща гледка за равнинния терен, сред който се намира каньонът на реката. През 1980 г. Еменският каньон е обявен за защитена територия. Изградените в скалите на пролома стъпала и мостове улесняват желаещите да се запознаят с красотите на района. От местата, предвидени за пикник, се открива прекрасна гледка към долината.“

* * *

Спускаме се в гората, но не намираме най-точния път към приказното езеро с водопада, което се вижда отгоре. Озоваваме се в тиха рекичка, в която нагазваме и вървим срещу течението. Скачаме от камък на камък, а късното слънце си играе в храстите и във водата, създавайки приказно осветени форми.

И след малко преминаваме последния дървен мост, а пред нас блясват в зелено водите на езерото и водопада Момин скок, висок около 10 м.

Тук няма как да не спреш и да се отдадеш на гледката. Такова друго място у нас не знам, а то ми напомня на водопадите и вирове на Aqua Azul (Синята вода) край Паленке, Мексико. Всички спират, някои се събличат и гмуркат в студения вир, фотоапаратите бляскат отвсякъде.

Пътеката продължава по отсрещния бряг, но не намираме това продължение, а предпочитаме да се върнем по по-живописния и осветен от залязващото слънце северен бряг, по който дойдохме. Само след около час се върнахме при колата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.